

**HRVATSKO DRUŠTVO SKLADATELJA**  
**OBRAZLOŽENJE NAGRADE VATROSLAV LISINSKI ZA 2006.**  
**doc. dr. sc. Dalibor Paulik**

Doista je prava posebnost da se Nagradu *Vatroslav Lisinski* za izvedbene umjetnosti i promociju hrvatske glazbe dodjeljuje kazališnom stvaraocu, no kada je riječ o **Vladi Štefančiću**, postoji potpuno opravdanje za tu odluku.

Od 1950. kao glumac, redatelj, te potom ravnatelj Zagrebačkog gradskog kazališta *Komedija*, bio je u potpunosti vezan uz operetu, mjuzikl, rock-operu, žanrove popularnog glazbenog kazališta, gradeći na tradiciji nove standarde glazbene scene u nas. Svjetske uspješnice režirao je na pozornicama kazališta *Komedija*, u Osijeku, Rijeci, Mariboru... Spomenimo samo naslove najpoznatijih opereta (*Vesela udovica*, *Kneginja čardaša*, *Grofica Marica*, *Šišmiš*, *Noć u Veneciji*), mjuzikla i rock-opera (*Čovjek iz Manche*, *Guslač na krovu*, *My fair Lady*, *Kosa*, *Isus Krist Superstar*, *Jadnici*). Stvarajući sjajan anasambl u gornjogradskom kazalištu, učinio je idealne pretpostavke za afirmaciju domaćeg stvaralaštva. Poduhvatio se Štefančić i opernih uprizorenja Zajčeva i Badalićeva *Nikole Šubića Zrinjskog* (1976.), Papandopulova i Hadžićeva *Požara u operi* (1983.), najpopularnijih hrvatskih opereta, Albinijeva *Baruna Trenka* (1993.) i Tijardovićeva *Splitskog akvarela* (1963.) i Male Floramye (1956.), ali poseban je njegov prinos hrvatskom mjuziklu i rock-operi. U osiječkom HNK-u postavljeni su *Slavonska rapsodija* (1979.) *Osječki karusel* (1995.) Branka Mihaljevića, u HNK-u *Ivana pl. Zajca* u Rijeci *Karolina Riječka* (1981.) Ljube Kuntarića, u Dubrovniku rock-bajka *Ivana Nina Škrabea* i Josipa Cvitanovića (2006.), ali neizbrisiv trag ostavio je u Zagrebačkoj *Komediji*. Sve je započelo predstavom *Stvaramo reviju* (1956) Marjana Maića, a trajna je bila suradnja s tandemom Alfi Kabiljo-Milan Grgić. Od *Velike trke* (1970.), preko kultne *Jalta-Jalta* (1971.), *Dlakavog života* (1976.), *Ivana od leptira* (1976.), do mjuzikala *Car Franjo Josip u Zagrebu* (1989.), *Kralj je gol* (1994.), i *Tko pjeva, zlo ne misli* (1998.), u kojem se Kabilju pridružio pjesnik Drago Britvić. Pamtimo predstave: *Dundo Maroje*'72 Đele Jusića, Marka Foteza i Stjepe Stražičića (1972.), *O-Kaj* (1974.) i *Kaj2O* (1985.) Stipice Kalogjere, Borisa Senkera, Tahira Mujičića i Nina Škrabea, *Novela od Stanca* Pere Gotovca, Senkera, Mujičića i Škrabea (1977.), *Tata udajem se za crnca* Ljube Kuntarića, Nele Eržišnik i Stjepana Mihaljinca (1978.), *Romeo i Julija* Veseljka Barešića (1988.), *Lady Šram* Arsena Dedića i Nina Škrabea (1991.), a u novije vrijeme pučkog, tamburaškog mjuzikla *Janica i Jean* Siniše Leopolda i Roberta Škiljana (2004.). Štefančić je osebnim redateljskim rukopisom obilježio i dvije antologijske rock-opere *Gubec beg* (1975.) i *Grička vještica* (1979.) Karla Metikoša, Ivice Krajača i Miljenka Prohaske. Uvijek inventivan, tražeći nove izražajne mogućnosti žanrova glazbenog kazališta stvorio je uspješnice, koje godinama nisu silazile s repertoara, pri čemu prednjači *Jalta, Jalta*, (najizvođenije djelo našega popularnog glazbenog kazališta), potvrđujući i u praksi ideju o *totalnom* teatru koji fascinira maksimalnim angažmanom aktera, ali isto takvim (i većim) angažmanom publike.

Golem je doprinos Vlade Štefančića u kreativnom usponu hrvatskoga glazbenog stvaralaštva, čime je ostvario hvalevrijednu misiju, potičući autore na stvaranje djela, koja su obilježila ne samo povijest hrvatskoga kazališta, već i hrvatske kulture, u naporu njenog uklapanja u europske i svjetske tokove.